

Ἄγι ἐκίναϊς, ἄγι ἐκίναϊς
ἢ Ρωμηαῖς ἢ Λιβαντιναῖς.
Νὰ πολύτιμο μπουκέτο,
πὺν πλησίον τοῦ βρωμοῦ,
νὰ γυναῖκες, Περικλέτο,
πὺν θαυμάζω κι' ἐκτιμῶ.

Ξέρω κάμποσαις πὺς εἶχαν γιὰ παππού τὸν μπακαλιάρο
καὶ γιαγιὰ τὸν τὴν σαδέλα,
κι' ὅμως κύτταξε τί τρέλλα!...
τρίχω δίπλα τὸν, κασιόδη, λίγη μυρωδιὰ νὰ πάρω.

Εἶχανε μπαμπαδες δούλους, εἶχανε μαμμάδες δούλαις
μὲ φακίλια, μὲ κουρέλια...
τώρα 'πὲς τοὺς γιὰ πατριδα νὰ τῆς πιάσουν ἀναγκυλαῖς
καὶ νὰ λιγωθῶν ἴστ' ἀ γέλοια.

Τώρα 'στὸς καιροὺς τῆς νίκης, πὺν γελοῖμα τὴν Τουρκιὰ,
ἐπλημμύρησαν τὰ τζάκια 'στὸν Τσολεῶδων τὸ λημέρι,
τώρα 'γίνθη 'Εδουάρδος ὁ μπαμπαῆς μὲ τὰ βρακιά
κι' εἶδος 'Ελισάβετ Στούαρτ ἢ μαμμά μὲ τὸ τσιμπέρι.

Μὰ καὶ σὺ θαρρὸ πῶς ἔχεις παλαιῶν 'Ερρίκων ὄρος
κι' ἱμαθες καὶ τὸ σπαθὶ σου σὸν μπαστοῦνι νὰ τὸ παίξεις...
ἔλα, φίλε μου Ριχάρδε, νὰ σταυρώσωμεν τὸ ξίφος
σὸν ἰππόταϊ τῆς Ὀμῆλης καὶ τῆς Στρογγυλῆς Τραπέζης.

'Εδουάρδε, δὲν 'μιλᾷς;
πῶς μὲ βλέπεις 'μπρός σὸν νοῦλα;
'Εδουάρδε, δὲν γελᾷς
μὲ τὸν Ἄγγλων τὴν γρηούλα;

Π.— Τοὺς Ρωμηοὺς κυτταῶν γύρω
καὶ τοὺς Ἄγγλους τοὺς οἰκτιρῶ.

"Ας ιδούμε τί θα κάνουν με τόν νιόν Βασιλέα....
καθώς πρέπει δίν θα γίνουν,
ή 'στὰ πάτρια θα μένουν,
τά παλῶν, τὰ ψαράλια;

Δίν θα μιμηθοῦν ἔμμε, τοῦ πολιτισμοῦ τήν κρέμα ;
ή και πάλιν ἀν' ἀγροικοί
οἱ πολέμοις θα σκορποῦν τὸ πολυτιμὸν των αἵμα
γὰ νὰ τοὺς γελᾶς' ἡ Νίκη ;

Φ.—Σκύψε νὰ σοῦ 'πὼ κρυφίως, εὐγενέστατε Τσολιά....
ντιστενξιδόν δίν διακρίνει και τόν νιόν Βασιλέα.
Μόλις 'φόρεσε κι' αὐτός τήν κορώνα τῆς μητέρας,
ποῖν νὰ κἀν τίποτ' ἄλλο,
ἔβαλε χαρτί μεγάλο,
και γὰ Στόλουσ ἔμιλετ και Στρατοῦσ τῆς 'Εγγλιτέρας.

Π.—Ἐάν τήν μάνα του και τοῦτοσ δίν θ' ἀφήσῃ τὰ πα-
χάνα τὴν ὑπόληψί μου και γὰ' αὐτόν τόν Βασιλέα.
Κρέμα και 'στὸν 'Εδουάρδο!....

Φ.—'Πίε τα, Περικλέτο, 'πίε τα....
τί προμείνει ἀπὸ τέτοιοι, ἴπου βγάλουν μακρίστα,
και τοὺς Στόλουσ και Στρατοῦσ των πρώτων δόξαν των
[θαροῦν;
τέτοια κούτελα δίν πρέπει τῆς κορώναισ νὰ φοροῦν.

Π.—Τὴν Βασίλισσα τῶν 'Αγγλων Θεϊδὸσ 'σχωρίστην....θα
και κορώναισ τῶν Καισάρων 'στὴν κηδεία τῆς θ' ἀστράφουν,
μὰ κανένας, Φασουλῆ,
δίν ἀξίζει και πολὺ
γὰ μιά τίτοια νὰ μιλήσῃ.

Τὴν εὐγένειαν ἐκείνην τῶν 'δικῶν μας δεσποινῶν
και τὸ οἶκ και τὸν ἀέρα τῶν συγχρόνων 'Αθηναῶν
δίν τὸν βρίζοις μῆτε σ' ἄλλασ τὰς 'Ανάσσασ τῆς 'Αγγλικῆσ....

Φ.—Παί, 'πέθανε κι' ἡ Βιρόδης, μουσογρόσ τῆς 'Ιταλικῆσ,
πρὸσ, ἴσχυρε, γλυκὺσ,
Βασιλέασ τῆς μουσικῆσ.

'Οσκάρ λὸ σὰ μὲ νὸν ντιρε κι' ἀντίο Λεωνάρα....
'στὸν Βασιλέα τῆς Μουσικῆσ ἔλασε ἡ Μούσαισ τώρα
τὰ ρόδα των σκορπιῶν
και καθεμὲ μὲ τὸν τραγουδεῖ....
πᾶν τὰ τραγούδια, πάνε,
ποῦ τὰ τραγουδοῦσαισ παιδι,
καμμένη Περικλέτο...
πόβερο Ριγκολέτο.

'Στὴ μελωδία τὴν νεκρὴ κανε και σὺ μετάνοια,
τὸ λείψανο τὸ σκέπασαν τοῦ κόσμου τὰ στεφάνια,
και παραστεικὸν ἀγγελιοῖ λευκοῦτεροι σιμά του
και κάνουν μελωδία των τὸ ψυχομάχημά του.

Τί μελωδίασ ἀκουμα γλυκειὰσ κι' ἀγγελικῆσ
ἀκούμε κι' ἔδω πέρα!..
κι' ἡ τελευταία του πνοὴ ἀν' ὅλα μουσικῆσ
ἔχυθη 'στὸν ἀέρα.

Πετοῦν ἀπθόνια γύρω του νὰ πάρουν τὴν εὐχὴ του,
κάθε καρδιὰ τῆς νότιασ του βαθεῖα βαθεῖα τῆς νοιῶθει,
μὰ μελωδία 'γένηκαν 'στὸν νοῦ και 'στὴν ψυχὴ του
τῆς γῆσ του τῆς πολυπαθῆσ οἱ στεναγμαῖ κι' εἰ πόθει.

Και τί δίν ἐκελάθησε με τοὺς χρυσοῦσ του φθόγγου!..
ἔλευθερίασ χαράγματα και σκλαβωμένον βόγγουσ.
'Ο Βασιλέασ ὁ Βίκτωρασ 'στὴ μουσικὴ του ζῆ
και κάθε στήθοσ 'Ιταλοῦ λαχταριστὸ σκιρτᾷ,
ὁ Γαριβάλδης ἔρχεται με τὸν Καδούρ μαζί!..
ἔβιβα Γαριβάλδη μαζ, ἔβιβα λιμπερτά.

Χρόνια σκλαβείασ ἔλευθερα, καιροῖ τοῦ κόσμου πρώτοι,
ποῦ τότε τῆσ μελωδικῆσ
τῶν τροβαδούρων μουσικῆσ
τῶν ἔλευθερων τουρκικῶν συνάδειων οἱ κρότοι.

'Πίε τὸ λά ντόνα ἡ μόμπιλε κι' ἀντίο ντιλ πιασάτο,
'μπρόσ 'στὸν Μάιστρο σίμοσι, προσκίνα τον ὡσ κάτω,
ποῦ μόνον με τὸ μέλοσ
ἔπλοῦταισ 'στὸ τέλος,

χωρίσ ν' ἀνοῖξῃ, Περικλῆ, μπακάλιο κανένα,
χωρίσ ν' ἀρπάξῃ οἰκόπεδα, μῆτε χωράφια ξένα,
μῆτε και κληρονομίον των τὸν ἀρσὸ κανεῖσ,
μῆτε Ταμιάσ ἔγινε κι' 'Ηγουμενὸσ Μονῆσ.

'Μμπρόσ 'στὸν Μάιστρο σίμοσι, ποῦ 'χόρτασε σταυροῦσ
θα μύρτα και θαρνόκλαρα και δόξα και τιμῆ,
και ζωντανὸσ ἐσκόρπιζε 'στὴ φτώχεια θησαυροῦσ,
νὰ λῆη τὰ τραγούδια του, μὰ νάχη και ψομί.

Πέτα, φυγὴ μελωδικῆ!...μὲσ 'στοῦσ 'δικούσ σου πόνοῦσ
θα 'βρίσκαισ τὰ νιζάτα μας και τοὺς χρυσοῦσ μας χρόνουσ,
ἔπανάστασι, ἔρωτασ, ἀέχαστασι ἡμίραισ,
Μαζανιέλουσ φλογεροῦσ κι' ἀθάναταισ Καπρέραισ.

Π.—Δίν ἐπήγεσ, εἰρ' 'Αλφρέδε, 'στοῦ Παππούδαφ τὸν χορὸ
Φ.—Δίν ἐπήγα...

Π.— Δίν ἐπήγεσ...νὰ μπαγλαρώμα γαρό.

Και καμπόσαισ ποικιλίασ, μ' ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελίασ.

Νίκουσ 'Επισκοπόπουλουσ και Κάκια Διομηδῆ,
ἀλλάξαμε χαρούμοιοι μνησταίεσ δακτυλίεσ.
'Ἐρωσ μακρόσ τοῦσ ἡνσιεσ, ρωμάντζο δίχουσ λόγια....
ὁ μὲν γαμπρόσ ἐν πρώτοισ
πένα και λογιότιπῃ,
κι' ἡ νύφη χάριεσ, ζάχαρη, μουμποῦκι, τρέλλα, τζόγια.

Πι Γιαννακόπουλοσ, γαμπρόσ ἀπὸ τὴν Καλομάτα,
ἴστανθη μὲ γαρό μὲ κόρη μαυρομάτα.
μὲ μὲ πρωτοκαδέληφ μαεσ, μετὴν Κλειῶ Σουρῆ,
ποῦ τὴν στολιζε κι' ὠμορφία και χάριεσ σοβαρῆ.
Κι' ὁ Φασουλῆσ κυτᾶζωνταισ τὸν γάμο με καμᾶρι
ἔλασε τοῦ κόσμου τῆσ χαρῆσ εὐχῆθη 'στὸ ζευγαρί.

'Ἐνασ τόμοσ ποιημάτων πλήρησ ἰστροῦ δυνατοῦ
τοῦ Στεφάνου τοῦ Μαρτζώκη, λιγυστομοῦ ποιητοῦ,
ἔξαιρετίωσ τυπωμένοσ τύποσ τοῦ Σκαλλιερῶ
και διαπάναισ τοῦ γενναίου Μαρασλή τοῦ Γρηγορίου.

'Ο Θαλασσινοῦσ ὁ Θῆτα, νέοσ γνώσεωσ πολλῆσ,
παρητήθη τελευταίωσ τῆσ Δραματικῆσ Σχολῆσ,
κι' ἄσ τὸ μᾶθη κι' ἔνασ θεῖοσ του, ποῦκαι πρώτοσ παραλήψῃ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμφοῦ μαεσ, καρλαπίτα πατριωτοῦ,
ἔριμοσ τριανταετρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδύτου.